

Leeg

De bedompte lucht walmt haar tegemoet. Het ruikt bijna vies, maar ook zo vertrouwd. Ze schuift de gordijnen helemaal open en kantelt het raam op de ventilatiestand. Een beetje frisse lucht mag er wel in, ook al is het koud buiten.

Als ze achteruit stapt voelt ze iets zachts onder haar schoen. Ze bukt en pakt een sok van de grond. Eén van zijn happysocks, met felgekleurde pizzapunten. Waar zou de andere zijn? Ze vindt hem onder het bed, grijs van het stof. Er ligt daar nog meer. Een boek, een verwarde kluwen snoeren, een lege doos waar een PS4 in heeft gezeten, een muntje van 20 cent, een postelastiek. Alles bedekt met een grijze pluizige laag.

Ze gaat staan en klopt met een afgewend gezicht de sok uit. De rest moet later maar eens, ze heeft er nu de moed niet voor.

Tranen prikken in haar ogen als ze op het bed neerzakt. Zijn bed, met het zwart/bruin geblokte overtrek. Ze strijkt met haar hand over het gekreukelde katoen. Als ze zich oprult op het dekbed, zijn de tranen niet meer tegen te houden. Ze duwt haar gezicht in de sloop, die nog naar hem ruikt. Gesmoord snikt ze in het kussen, haar hand omklemt de sokken. Die belachelijke sokken. Zijn sokken. Ze mist hem zo vreselijk.

Vanmorgen had ze gedacht dat ze het wel aankon om deze kamer op te ruimen, het bed af te halen, alles goed schoon te maken. Maar het lukt niet.

Wim zei gister dat ze er een logeerkamer van moeten maken. Ze haatte hem erom. Hoe kan hij zo onverschillig zijn?

Het is Jeffrey's kamer, niet zomaar een willekeurige ruimte. Alles ademt nog zijn aanwezigheid. Ze wil niet opruimen, niet schoonmaken, niets veranderen, ook al heeft ze in het verleden heel wat afgemopperd omdat hij zijn kamer niet beter bijhield. Waarom deed ze dat eigenlijk? Was het nou echt zo belangrijk dat alles spic en span was? Nu geven de rommel, het stof en de muffige lucht haar juist een gevoel van troost. Alsof hij zo dichterbij haar is. En het nog een beetje is zoals vroeger.

Ze gaat rechtop zitten, legt de sokken naast zich neer en veegt met de rug van haar hand langs haar natte wangen.

Zo zal het voortaan zijn, ze weet het. Gevoel van gemis, heimwee naar een tijd die niet meer terug komt. Het wordt nooit meer zoals het was.

Niet meer roepen onderaan de trap of de muziek wat zachter mag. Geen stapeltjes gevouwen T-shirts die niet in de kast gelegd worden, zodat ze het zelf maar weer doet.

Nooit meer vuile glazen verzamelen, waarvan sommige er al zo lang staan dat er schimmel in groeit. Aan al die kleine dingen had ze zich geërgerd, terwijl ze nu wat zou geven om ze weer te mogen meemaken.

Het is zo stil. Zijzelf is zo stil. Van binnen. Een gevoel van leegte, angst voor een toekomst zonder hem.

Ergens klinkt het geluid van haar telefoon. Ze vindt hem eerst niet. O ja, hij ligt nog in haar eigen slaapkamer, ze ging eerst daar het bed afhalen. Toen had ze het idee gekregen dat ze nu ook maar eens zijn kamer moest aanpakken.

Ze loopt naar haar toilettafel, de beltoon blijft klinken.

Als ze de naam op het scherm ziet, drukt ze haastig op 'opnemen'.

'Jeffrey!' roept ze, haar stem slaat over. 'Wat heerlijk dat je belt! Is er geen college?'

'Jawel, ik moet zo weg,' hoort ze hem zeggen. 'Maar ik wou even vertellen dat ik een eigen plek heb gevonden, ik kan de kamer van een studiegenoot overnemen. Dus ik hoef vanaf volgende week niet meer bij jullie vrienden te slapen.'

'Geweldig,' zegt ze. 'Geef maar een seintje als we je moeten helpen. Schoonmaken,

verhuizen, en misschien wil je ook nog...'

'Ja fijn!' onderbreekt hij haar. 'Ik moet rennen, spreek je nog!'

Voordat ze goed en wel gedag kan zeggen heeft hij de verbinding al verbroken. Maar ze glimlacht toch als ze terug loopt naar zijn kamer.

Ze zet het raam wijd open, gooit de sokken in de wasmand en begint het bed af te halen.

Annelies van Bloois – Leens

Eervolle vermelding